

הדלקת נרות: 16:54

צאת השבת: 18:06

מוצ"ש לר"ת: 18:45

הזמנים לפי אופק ירושלים

שבת
שלום!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוואס שליט"א

ביחד

הפגישות

הפגישות ואופן התנהלותן הינן הקנה מידה והברומטר העיקרי, שלפיהן נקבל החלטות חשובות אודות בן הזוג. גם כאן עלינו לשמור על מספר כללים, כדי לדעת כיצד להתקדם בכל פגישה. הפגישה הראשונה מאד מכרעת לכאן או לכאן. לכן עלינו להיות זהירים מאד בהחלטותינו, כדי לא לפספס את הזיווג המתאים. אסור לנו לשכוח שבפגישה הראשונה שני הצדדים מתרגשים, נבוכים, ולפעמים גם לא יודעים על מה לדבר.

התרשמות כללית - ההתרשמות צריכה להיות בעיקר מהאדם ואישיותו, ולא להיות משוחזרים מהופעה חיצונית. כתבנו קודם שהרגש הוא סוג של שוחד, וכאן נוסיף שגם ההופעה החיצונית היא סוג של שוחד.

כבר למדנו את הפסוק "כִּי תִשָּׂא עֵינֶיךָ לְחַפְּקִים...". ואת מאמר חז"ל: 'איזהו חכם - הרואה את הנולד'. מי שמשוחד מההופעה החיצונית, לא רואה את הנולד, ובכך הוא הופך להיות לא חכם, ושוב הוא קונה 'חיתול בשק'! בפגישות עלינו לשמוע מה בן הזוג אומר, אלו רעיונות הוא מעלה, להתבונן בהתנהגותו ולא רק להביט על מראהו. כמאמר חז"ל: 'אל תסתכל בקנקן, אלא במה שיש בו'.

הוא הגיע לפגישה עם מרצדס ספורטיבית בלי גג, אגוז מבריק מניקל... הוא עצר לידה בחריקה... מיד כשהיא ראתה את המרצדס היא נמסה וכרעה ברך... אבל, המרצדס היתה גנובה!...

צריך להזהר שלא לפסול לגמרי הצעה בגלל שבן הזוג הופיע לפגישה כשהוא קצת מרושל בהופעתו, או שהוא לא התאים את צבעי הבגדים, או בגלל שהוא נראה אדם פשוט.

כאן המקום לומר שבגדיו של האדם הם כבודו, והאופן שבו אדם לבוש יוצר את סגנון ההתייחסות אליו. לכן כדאי שתבואו לפגישות, ובמיוחד לפגישה הראשונה (בגלל הרושם הראשוני), כשאתם לבושים באופן מכובד ומכבד. חשוב ליכור: בפגישה ראשונה אנו מתרגשים, לחוצים וקצת לא מאופסים. זהו דבר טבעי, ולכן אסור לנו להחליט רק על פי זה. לא לפסול אחרי פגישה ראשונה - תנו עוד צ'אנס!

פרשת השבוע

לתת זה לקבל

פרשתנו עוסקת בתרומה שאסף משה רבנו לבניית המשכן. כאן הסביר הקב"ה למשה את תהליך עשיית כלי המשכן לכל סוגיו ומאיזה חומר יש להכינם. ומיד בתחילת הפרשה מגיע הציווי "דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מכל איש אשר ידבנו ליבו ויקחו את תרומתי".

שאלו המפרשים על המילים "ויקחו את תרומתי" הרי היה צריך לומר ויתנו לי תרומה שהרי תרומה נותנים ולא לוקחים. הרבה פרושים נאמרו, ואנחנו נלמד כמה מהם.

"ויקחו לי" - אמר הקב"ה כל העולם כולו שלי שנאמר "לי הכסף ולי הזהב נאום ה'" אני מבקש מכם שתיקחו משלי ותתנו לי. אנחנו צריכים להתרגל ששום דבר לא שלנו הכל של השם יתברך וכל מה שיש לנו זה רק בגדר השאלה. מי שמקבל תובנה זו יוקל עליו בנתינת הצדקה או המעשרות שכן נתנו לו על מנת לתת.

"ויקחו לי" - הנותן הכי גדול הוא המקבל הכי גדול. וכ"כ למה? אם נתנו מספר פרוטות וקיבלנו כנגדם מיליונים, מה יהיה נכון יותר לומר שנתנו או שקיבלנו? בוודאי שהנתינה היא קטנה לעומת ההחזר שקבלנו. כך אמר הקב"ה כשאתם נותנים אתם זוכים לאכול מפירותיהם בעולם הזה והקורן קיימת לעולם הבא. א"כ עבור נתינה מועטת זוכים לאושר ועושר בעולם הזה ושכר נצחי לעולם הבא לכן הלקיחה יותר מהנתינה.

"ויקחו לי" - פירש רבינו בחיי פירוש נפלא. הקב"ה פונה לעם ישראל ואומר תיקחו לי כלומר תיקחו אותי אליכם הביתה. הרבה חושבים שהקב"ה נמצא רק בבית הכנסת או בית המדרש או בישיבה. ולא היא, אלא מבקש הקב"ה מעם ישראל שיכניסו אותו גם לתוך ביתם. צריך לזכור שהקב"ה נמצא בכל מקום "מלא כל הארץ כבודו". ומי שמכניס את הקב"ה לתוך ביתו כלל הבית מתרומם ומתעלה שנאמר "ויקחו לי תרומה" תהיה תרומה והתרוממות לבית.

במה מתבטא הדבר שמכניסים את הקב"ה לבית? צורת הדיבור נשמעת אחרת. כיון שאי אפשר לומר לפני המלך מילים לא יפות, ההופעה בבית משתפרת שכן הקב"ה נמצא כאן וצריך לשמור על הופעה מכבדת. זאת ועוד, הכבוד הדדי בין יושבי הבית משתפר כי לא נעים לזלזל אחד בשני כשהמלך נמצא.

נמצאנו למדים שכאשר חשים ומרגישים שמלך מלכי המלכים נמצא בקרבתנו אז ההתעלות והרוחניות גדולים. ועל זה אמר דוד המלך בתהילים "שוויתי ה' לנגדי תמיד".

וגם בפרשתנו נאמר "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" ולא נאמר בתוכו אלא בתוכם, בתוך הבתים של כל אחד ואחד מאתנו. נשפר את התנהגותנו ושלוש הבית והכבוד הדדי, ונזכה להשרות השכינה בביתנו.

שבת שלום ומבורך - אבנר קוואס

אתמול בערב בזמן שישבנו בסלון, אשתי ואני, ודיברנו על כל מיני דברים. השיחה גלשה לכיוון הרעיון של חיים ומוות.
אמרתי לאשתי: "אף פעם אל תתני לי לחיות במצב של צמח, תלוי במכונה חשמלית ונוזלים מטפטפים מבקבוק.
אם אגיע למצב שתצטרכי לראות אותי במצב שכזה, תנתקי את המכשירים שמחזיקים אותי בחיים".
פתאום היא קמה, ניתקה לי את האייפון ניתקה לי את המחשב וזרקה לי את הבירה לפח...

בדיחה

שיחה יומית

ההורים צריכים לשוחח ביניהם שעה בכל יום למדנו בספר 'ביחד' שבני הזוג צריכים לדבר בכל יום שעה בנחת, למרות העייפות. וכאן נוסף ונאמר שהדיבורים לא יהיו רק סביב נושא הזוגיות ושלוש בית אלא גם על נושא חינוך הילדים.

למדנו מספר פעמים שבדרך כלל בחינוך ילדים האמא נמצאת בחזית הקדמית והאבא מידי פעם מופיע ומתעניין.

אם נשאל אבא אקראי מספר שאלות בנוגע לילדיו נגלה שהוא לא מונח במצב הילדים בכלל.

שאלה ראשונה: כמה ילדים יש לך? כמה יש לך? הוא שואל, ובינתיים הוא חושב... אמר לי פעם מישהו: חמישה, לא, שישה, הוא טעה באחד...

שאלה שניה: בן כמה כל ילד? כאן הוא נעצר...

ואם נשאל אותו: אתמול היה יומולדת לילדה, בת כמה היא? הוא יאמר: זה נע בין 5 ל 7... ואם נקשה עוד ונשאל: באיזו כיתה כל ילד? הוא ירוץ לאשתו וישאל: באיזה כיתה מושיקו? וכשהיא תענה: בכיתה ג', הוא ישאל: מה, הוא כבר בגימל? מה, הוא גמר את הגן?

ואם נוסף עוד ונשאל: במה מתקשה כל ילד בשעורי בית? הוא יאמר: למה אתה נטפל אלי, לך אליה, הכל מתחיל ממנה... לזאת יקרא 'אבא ביולוגי'.

כדי שהאבא לא יהיה רק אבא ביולוגי אלא גם אבא אמיתי המעורה ושותף בחינוך ילדיו, הוא חייב לקבל אינפורמציה שוטפת מאשתו אודותם, ולדון יחד איתה ולקבל החלטות לפעולות משותפות מולם.

כאן המקום לומר שכאשר הילדים כבר גדולים אי אפשר כמעט לנהל שיחות אודותם, מכיון שהם מקשיבים.

לכן כדאי לצאת קבוע פעם בשבוע לבית קפה או למסעדה או סתם לשבת על הספסל בגינה ולשוחח ביחד.

סיפור לשבת

המקובל הרב אליהו הכהן בעל השבט מוסר זצ"ל

עסק בפדיון שבויים יהודים שנפלו בידי הנכרים לאחר גזירות ת"ח ות"ט והיה צורך בגיוס סכומי כסף עצומים כדי לשחררם. והיה מקבל בעבורם בושות רבות וחירופים, כדי לקבץ פדיונם מאנשים קשים אשר ביטחונם בממון. בין היתר מסופר על מפעלו המיוחד של רבי אברהם שלמה הכהן לעזרת העצורים בבתי הכלא של הנכרים. מנהגו היה שבערבי שבתות היה מפקיד סכומים גדולים בידי הנהלת בית האסורים על מנת שזו תשחרר את האסירים היהודים שיוכלו לשבות בביתם.

כמה פעמים אירע לו שהיה יוצא החבוש מבית האסורים ובורח ורבי אברהם שלמה היה מפסיד את דמי הערבות שהפקיד עבורו. קרה מקרה שפעם אחת כשלא היה בידו הסכום הנדרש לשחרר את האסיר, נכנס הוא במקומו לבית האסורים, ואת החבוש שהיה כלוא בבית האסורים שלח לשבות בביתו.

הושפע גם משני אחיו ובייחוד מאחיו הגדול, ר' יצחק. וכך מתארו: "מעולם לא לבש בגדי משי ולא שאר לבושים, אשר היו חדשים ולא מנעלים, לבד מטולאים על חורבן מקדש ה', ובהיותו בן שמונה עשרה שנים, חשקה נפשו להלוך לירושלים - ולא היה יכולת בידו להלוך, ומרוב חשקו שם לדרך פעמיו להלוך ברגליו אחר שיירה שהייתה הולכת והקדוש ברוך הוא עשה לו נסים אין חקר, והלך לבית המדרש ולא יצא משם מעולם והיה מסתפק בהכרח, ומעיד אני עליו שמים וארץ, שלא למד דבר בתורה שלא קיימה".

להלן סיפור מופלא אשר סיפר הקדוש ר' אליהו הכהן בספרו "מעיל צדקה", שיש בו רבות כדי ללמדנו על מעלת הצדקה ומהו

השכר העצום השמור לעתיד לבוא: היה עשיר קמצן שנמנע כל ימיו מלתת פרוטה לצדקה, תמיד דחה הוא את בקשותיהם של העניים. באחת מפגישותיו של הרב עם אותו עשיר, שניסה ללא הצלחה לשכנעו לעזור לעניים, פנה אליו הרב ואמר לו: "בקשה קטנה לי אליך אנא ממך אל תשיב פני ריקם ותקיימנה", "מה היא בקשתך?" שאל העשיר. "כל אדם מגיע קיצו" ענה לו הרב והוסיף: "אנא! תן לי 'תקיעת-כף' שתבוא אלי בחלום לאחר פטירתך ותאמר לי מה נעשה בשמים בדינך", "בסדר גמור" ענה העשיר, והושיט את ידו לתקיעת כף, "לפחות ירתיע עונשו את ההולכים בדרכו" חשב הרב.

לא עברו ימים מרובים ואותו עשיר נפטר ואף הופיע בחלומו של הרב כשכולו מאיר וזוהר באור יקרות. לתמיחה הרב: "איך זכה הוא לאור זה?" ענהו העשיר: "כשהגעתי לבית דין של מעלה באו אלפי מקטרגים ומזיקים לחבל בנשמת, על אשר התעלמתי מהעניים והמסכנים. הייתי בחרדה נוראה, הבנתי שתוך דקות ימסרוני בידיהם של מזיקים אלו. ניסיתי לעורר רחמים על עצמי אך ללא הועיל.

לפתע הופיע מלאך זוהר ומאיר בעל כח רב, שגירש את כל המזיקים כולם והרגיעני באומרו: "אל תחשוש לא יאונה לך כל רע", והזכירוני, שמלאך זה נברא שלושה ימים לפני פטירתך, עת הייתי סועד ארוחת בוקר - ובסיום ארוחתי הגיע עני ואביון והתחנן באומרו: "אנא!!! תן לי דבר מאכל קטן, היות שכבר שלושה ימים לא אכלתי כלום".

ליבי נשבר ממראהו הנורא ונתתי לו רק את הביצה, שהייתה מונחת על השולחן, האיש בלע את הביצה ברעבתנות ויצא, ומאותה ביצה התחזק וניצל ממוות, ואף הצליח להביא מזון לבני ביתו, והוא זה שהצילני והאיר את פני באור יקרות זה.

(פניני עין חמד)

להזמנת הרב אבנר קוואס להרצאות, כנסים וימי עיון

9421* שלוחה 4